

**Αναίρεση που άσκησε στις 17 Φεβρουαρίου 2010 η Media-Saturn-Holding GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) στις 15 Δεκεμβρίου 2009 στην υπόθεση T-476/08, Media-Saturn-Holding GmbH κατά ΓΕΕΑ**

(Υπόθεση C-92/10 P)

(2010/C 113/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

#### Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Media-Saturn-Holding GmbH (εκπρόσωποι: C.-R. Haarmann και E. Warnke, δικηγόροι.)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

#### Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει εξ ολοκλήρου την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 15ης Δεκεμβρίου 2009 στην υπόθεση T-476/08,
- να ακυρώσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) που εκδόθηκε στις 28 Αυγούστου 2008 στο πλαίσιο της διαδικασίας προσφυγής R 591/2008-4,
- να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα έξοδα της ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ διαδικασίας, της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δίκης, καθώς και στα έξοδα της ανααιρετικής διαδικασίας.

#### Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η παρούσα αίτηση αναίρεσεως βάλλει κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, με την οποία απορρίφθηκε η προσφυγή ακυρώσεως της αναιρεσείουσας κατά της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, της 28ης Αυγούστου 2008, δύναμει της οποίας απορρίφθηκε η αίτησή της περί καταχώρισεως του εικονιστικού σήματος «BEST BUY». Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε πεπλανημένα και εσφαλμένα τον προβλεπόμενο στο άρθρο 7, παράγραφος 1, σημείο β', του Κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου της 20ης Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (στο εξής: κανονισμός για το σήμα) απόλυτο

λόγο αρνήσεως καταχώρισεως κοινοτικού σήματος που αντλείται από την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα. Ο λόγος αναίρεσεως διαρθρώνεται σε τρία σκέλη:

Πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε εσφαλμένα την έλλειψη διακριτικού χαρακτήρα από την εκτίμηση ενός άλλου σήματος και όχι εκείνου του οποίου πράγματι ζητείται η καταχώριση. Κατά την εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα βασίσθηκε σε ένα σημείο, το οποίο περιέχει το λεκτικό στοιχείο «BEST BUY», ορθώς αναγεγραμμένο, και για το οποίο εκκρεμούσε άλλη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Σε αντίθεση με το ως άνω άλλο σημείο, στο σήμα του οποίου την καταχώριση ζητεί η αναιρεσείουσα, θα μπορούσε, λόγω της σειράς των γραμμάτων «B» με τα οποία αρχίζουν αμφότερες οι λέξεις «BEST» και «BUY», να σχηματίζεται τυχόν λεκτικό στοιχείο «BEST BUY», μόνον μετά από διαδοχικό συλλογισμό. Δεδομένου ότι ο πλεονάζων διακριτικός χαρακτήρας, ο οποίος προκύπτει από τον διαφορετικό και μη ορθό τρόπο γραφής του, επαρκεί για την παραδοχή ελάχιστου διακριτικού χαρακτήρα, το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε, κατά την εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα, να βασισθεί σε προηγούμενη απόφαση, αφορώσα σημείο, το οποίο δεν παρουσιάζει ακριβώς την εν λόγω ιδιαιτερότητα.

Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη τη γενική αρχή, κατά την οποία η παραδοχή ή μη του διακριτικού χαρακτήρα ενός σύνθετου σήματος πρέπει να εξαρτάται από την εξέταση του συνολικού σήματος. Τέτοια συνολική εξέταση απουσιάζει από την προσβαλλόμενη απόφαση. Το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε χωριστά κάθε στοιχείο προκειμένου να κρίνει κατά πόσον μπορούσε, από μόνο του, να προσδώσει διακριτικό χαρακτήρα στο σημείο, ερώτημα στο οποίο δόθηκε αυτομάτως αρνητική απάντηση, εφόσον το συνθετικό στοιχείο δεν διέθετε, κατά την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, από μόνο του διακριτικό χαρακτήρα. Δεν πραγματοποιήθηκε εξέταση του γενικού σήματος, η οποία δεν θα απέκλειε να θεωρηθεί το άθροισμα των επιμέρους μη δυνάμενων να προστατευθούν στοιχείων ως ένα σήμα το οποίο, στο σύνολό του, μπορεί να προστατευθεί.

Τρίτον, κατά την εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα, το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε πολύ αυστηρό κριτήριο. Κατά την κρίση του, ακόμα και η αντίληψη του σήματος «κατά κύριο λόγο» ως διαφημιστικό σύνθημα αρκεί για την θεμελίωση του απαραδέκτου της καταχώρισεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού για το σήμα. Αυτό συνιστά όμως παραβίαση των νομικών αρχών του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', όπως συγκεκριμενοποιήθηκε από το Δικαστήριο. Το επαινετικό σημασιολογικό περιεχόμενο ενός λεκτικού σήματος δεν αποκλείει ακριβώς ότι ενδέχεται, εντούτοις, να είναι κατάλληλο προκειμένου να εγγυάται έναντι των καταναλωτών την προέλευση των συγκεκριμένων αγαθών ή υπηρεσιών. Ένα τέτοιο σήμα μπορεί να εκληφθεί πράγματι από το ενδιαφερόμενο κοινό τόσο ως διαφημιστικό σύνθημα, όσο και ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως. Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο όφειλε τουλάχιστον να προβάλλει τους λόγους, για τους οποίους το παραπάνω δεν ισχύει στην περίπτωση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση.